

ЧУДНИТЪ ПРИКЛЮЧЕНИЯ НА МЕШКО ВЪ СЕВЕР- НИТЪ СТРАНИ

МЕШКО СПАСЯВА ТРИМАТА СИ ПРИЯТЕЛИ. ЖИВОТЪТЪ ВЪ КОЛИБАТА. МЕШКО И СЕВЕРНИТЪ ЛИСИЦИ. СРЪЩАТА СЪ БЪЛИА ЕЛЕНЪ. ПЖТУ-
ВАНЕ СЪ ПАРАХОДЪ. МЕШКО ВЪ СЕЛО.

Тримата авиатори скоро се свѣстиха и очудено почнаха да разглеждатъ Мешко, който отъ дългото скитане по севернитъ страни бѣше заприличалъ на истинско ескимосче.

— Да не си ти Мешко? — попита единъ отъ авиаторитъ, който бѣше виждалъ Мешко още въ Каиро.

— Да, да, цѣлъ цѣленичккъ, отъ глава до пети! — засмѣ се малкиятъ герой.

— Ами кжде се губишъ, кжде скиташъ по тия ледени пустини? Още малко, щѣхме да загинемъ зарадъ тебе.

И авиаторитъ обясниха на храброто момче какъ сж попаднали въ тия снѣгове и кой ги е изпратилъ.

— Добре, добре, — отвърна Мешко, — после ще си приказваме. Хайде сега съ крилата на счупения ви аеропланъ да направимъ една по-широка колиба, че моята е съвсемъ тѣсна за четирма ни.

Всички се заловиха веднага за работа. Отъ крилата на счупения аеропланъ тѣ направиха една широка колиба и пренесоха въ нея всичката храна и дрехи. Тогава Мешко даде ново нареждане:

— Ето тамъ, на брѣга лежи единъ тюленъ, убитъ отъ мене. Понеже никой отъ насъ не може да знае колко време ще бждемъ принудени да прекараме срѣдъ тоя снѣгъ, трѣбва да бързае да се запасимъ и съ тюленско месо. Тукъ, при тоя студъ силната храна е най-важното нѣщо.

Разбира се, всички се съгласиха, че Мешко е правъ и побързаха да изпълнятъ и тоя му съветъ.

— Ами какъ го уби бе, Мешко? — попита единъ отъ авиаторитъ, като рѣжеше на голѣми парчета бѣлото тюленско месо.

— Колко съмъ ги билъ азъ такива, — отвърна гордо Мешко, — и такива, и по-голѣми.

— Я разправи, да чуемъ! — подкачиха го всички.

Мешко започна да разправя своитъ приключения, а компанията го слушаше съ зяпнали уста и често избухваше въ веселъ смѣхъ. На всички ставаше все по-ясно и по-ясно,